

СЛАВА

ПОВРЕМЕННО ДУХОВНО СПИСАНІЕ

Излиза два пѣти въ мѣсеца

Кн. 6. Октомврій 15. Год. I.

ИЗДАВА

Т. Х. Станчевъ.



РУСЧЮКЪ

Въ печатницѣтъ на Дунавската Область.

1871.

Достойнѣ благовѣствованію Хрістовѣ
жителствуйте. (Фил. 1. Ст. 27).

Имѣай заповѣди моя и соблюдай
ихъ, той есть любай ма: а любай ма воз-
любленъ будетъ Отцемъ моимъ, и азъ воз-
люблю его, и явлюся емѣ самъ. (Іоан. 14 Ст. 21).

Церковь Бога жива, столпъ и утвер-
жденіе истины. (1. Тим. 3. Ст. 15).





Кн. 6.

Октомврий 15.

Год. I.

ЦЪРКВА и УЧИЛИЩЕ.

Нашитѣ народни училища стоятъ съ църквата въ твърдѣ тѣсно съединеніе; защото сжщитѣ деца които ся учатъ и въспитаватъ въ училището, приели сж св. кръщеніе въ църквата, тамъ сж най-напредъ записани, и тѣй сж станали членове по-напредъ на църквата, и оставатъ членове на църквата до дето сж живи; а въ училището ставатъ членове само, ако го посѣщаватъ, и то за кратко врѣме.

Още по-тѣсно е училището съединено съ църквата чрезъ това: за дето най-главнитѣ науки, които учатъ децата въ училището: като н. пр. Законъ Божій, молитви, св. Исторія, сж дадени отъ църквата, и тѣ сж казвами най-главнитѣ, защото съ тѣхъ ся учатъ децата на мораленъ животъ, за да могатъ да си изпълняватъ най-главнія задаткъ.— Сичкитѣ тія красни предмѣти, дала е само затова църквата на помощникътъ си училището, за да ся обучаватъ децата въ тѣхъ, дето съврѣменно да станатъ добри и полезни граждани.

Когато прочее, нашитѣ училища иматъ за членове само онія деца, които сж въ сжщото врѣме членове и на църквата; когато най-важнитѣ предмѣти, които ся предаватъ въ училището, сж отъ църквата; когато е задатакътъ на училището, да учи децата въ вѣрата и да ги утвърди въ моралнія животъ: то ся види ясно, какъ училището и

църквата сж въ тѣсно сношеніе; и това ни служи за голѣма слава, а ако извършвами винаги въ училището съ децата онова, което ни учи църквата, то можемъ да ся надѣваме, какъ ще напреднемъ въ всякій случай.

Отъ това съединеніе, въ което ся намиратъ нашитѣ православни училища съ църквата, слѣдва, какъ учителитѣ сж длъжни да предаватъ на децата строго онія предмѣти, които имъ прописва църквата, а не по волята си. Освѣнь това, понеже е Христіанската наука най-главна въ нашитѣ училища, и понеже е училището въ тѣсно съединеніе съ църквата, то неможе да бѣде намѣстенъ другій за учитель, но само онзи, който е членъ на сжщата църква, на която принадлежатъ и децата.

Сжщо, трѣба да ся пази и на това: дето да ся непріематъ за учители, такива лица, които презиратъ Христіанската вѣра, които сж неморални и които съ повѣденіето си, вмѣсто да възпитаватъ децата, тѣ ги направятъ да презиратъ сичко което е Българско, а много пѣти отъ такива учители, децата ся принуждаватъ да оставатъ безъ врѣме училището, и да си изгубватъ златното врѣме.

На противъ, единъ учитель, който почита и уважава, вѣрата си, който осѣща онія радости и благословенія, които е дала църквата на сичкитѣ вѣрни: той учитель, ще ся труди съ сичкитѣ си сили, да вкорени въ сърдцето на децата, любовь и страхопочитаніе къмъ вѣрата; той ще покаже на децата, какъ трѣба да живѣхтъ за да напреднѣхтъ, той ще имъ възбуди въ сърдцето най-голѣма радость, къмъ онова, което е добро и полезно, той ще употреби сичкото си искусство когато предава на децата, за да можатъ пѣщо да ся ползуватъ; а най-главното е, за дето такъвъ мораленъ учитель, съ повѣденіето си и съ добритѣ си дѣла, ще бѣде като огледало на децата, и тогазъ нѣма съмнѣніе, какъ ще има надѣжда отъ

полза за народа, отъ онія деца, които бждатъ възпитани отъ такъвъ единъ учителъ.

На сичко това, длъжни са да пазятъ, училищнитъ настоятели и священниците, за да не ставатъ въ нашитъ училища, такива приключенія, които сж колкото жалостни за невиннитъ дѣци, толкози пакъ противни на Христіанскія ни законъ.

Ако сж пазя, да ся почита и уважава отъ единъ наставникъ онова което е предъ лицето на човѣка похвално, а Богу угодно, то и ученикътъ ще прави сжщото; а щомъ учителътъ напада и хули частни лица, предъ ученицитъ си; то нетрѣба да ни е чудно, когато видимъ и чуемъ чи и единъ ученикъ прави сжщото; съ една речъ: какъвто е учителътъ, такъвъ бива и ученикътъ.

Нашитъ младежи, колкото и да теглятъ къмъ развратността, тѣ могатъ да ся запазятъ, само ако сж възпитаватъ религіозно-морално; т. е. ако по-старитъ съ добритъ си дѣла имъ показватъ: какъ трѣба да живѣятъ и отъ какво да ся пазятъ.

ЗА СЪЕДИНЕНИЕТО НА ХРИСТИАН-СКАТА ЦЪРКВА.

Десятъ вѣкъ ще остане за винаги забелженъ съ черни слова въ черковната исторія.— и то заради раздѣленіето на *Источната* и *Западна* църква, което приключеніе са случи въ този вѣкъ, и което принесе тежка болка на църквата. Отъ това врѣме са раждахъ отъ день на день по-голѣми раздѣленія, и горчиви гоненія противъ Христіанската вѣра.— Христосъ спасителъ като основателъ на св. църква, дойде въ свѣта, да съедини сичкитъ народи съ *вѣра*, да ги утвърди помѣжду имъ съ *любовъ*, и съ това да имъ влѣе въ сърдцата *надѣжда* за спокоенъ животъ и вѣчно спасеніе. Освѣнъ това, Христосъ спасителъ на смъртнія си часъ, молилъ са Богу за спасеніето на ученицитъ си, да бждатъ заедно, и завѣщалъ

имъ е междуособната любовъ, като *знакъ*, отъ когото ще са познае, да ли сж наистинна негови ученици.

Първитъ Христіани сж почитали това свято завѣщаніе, и имали помежду си Христіанска любовъ; тѣ непитяхъ кой какъвъ е? не са дѣляхъ на прости и учени, на богати и сиромаси, но живѣяхъ сички съгласно, въ любовъ, сичко каквото имахъ бѣше общо, бѣхъ сичкитъ едно сърдце и една душа; и именувахъ са *„братія и сестри.“* Но на жалость това братско взаимно отношеніе, не са задържа за дълго врѣме въ Христіанитѣ. Гордостъта, завистъта, славолубіето, и други още много страсти завладѣхъ и между Христіанитѣ, и тѣй вмѣсто любовъ роди са мързость, вмѣсто съгласіе гоненія, и то на жалость между онія, които сж управлявали съ църквата, и които проповѣдвахъ Христіанското ученіе.— Христосъ Спаситель е казалъ единъ пѣтъ на Апостолитѣ си тѣя значителни речи: *„Познато ви е какъ князовитѣ владѣхътъ съ народа, а първенцитѣ му управляватъ съ него. Но между васъ да не бжде тѣй, но онзи който иска да бжде между васъ голѣмъ, нека ви слугува, а онзи който иска да бжде между васъ първѣй, нека бжде последнѣй.“*— Съ това искаше Христосъ да каже на Апостолитѣ си да не бждатъ господари, но кой колкото може да служи на народа, защото (казва Христосъ) и азъ не съмъ дошълъ да ми служатъ, но да служа.

Въсточната Христіанска църква послѣ раздѣленіето си отъ западната, претърпѣла е голѣми мъки и наказанія, много невинна кръвъ ся е пролѣла. Ако небѣше са случило това раздѣленіе, то днесъ щѣхъ да бждемъ съвсемъ въ друго състояніе, не щѣхъ да сжществуватъ между народа ни толкози Протестански агенти, да лъжатъ и да развращаватъ простія свѣтъ.

Познато е мислимъ на всякого, какъ Римскія Папа Пие IX год. 1868, бѣше повикалъ сичкитѣ

Славенски Епископи на „вселенскій соборъ“ въ Римъ, съ намѣреніе уишъ да са разговарятъ за съединеніето на църквата. Но отидѣ ли нѣкой? Никой, защото сѣкій познава лукавитѣ намѣренія на Римлянитѣ, и гоненіята имъ който правятъ не-престанно противъ Христіанската вѣра.— Ако же-лаѣше Римскія Папа сърдечно съединеніето съ Во-сточната църква, то той трѣбаше предъ всичко да признае догматътъ и сичкитѣ тайни на Вѣсточна-та църква, които сѣ отдавна вече испитани и до-казани че сѣ правилни, а не да са провъзгласява за „непогрѣшимъ“, което е най-луда мисль въ днешній вѣкъ.

Нашата Вѣсточна църква е готова да стѣпи въ съединеніе съ Римската, само ако приеме сич-китѣ догматически и исторически установленія, а не да иска Папата да господари и да са счита за вторій Богъ надъ Восточнитѣ Христіани. На този начинъ съединеніе не бива не!

Нека си наумѣвами братія винаги любовта и съгласіето, което ни е предалъ самъ Христосъ Спасителъ, и да не са представлявани на чуждитѣ народи, че и между насъ съществуватъ, такива които искатъ да са провъзгласяватъ за „непогрѣ-шими и господари.“ А колкото за съединеніето на нашата Восточна църква съ Западната; то съ-временно ще са покаже само отъ себѣ си. Не трѣба да са радвами, когато видимъ чи са появя-ватъ въ Западната църква; чудни и извънредни появленія, които неможатъ да иматъ други слѣд-ствія, освѣнъ промѣненія и хладнокрѣвіе къмъ и-сповѣданіето имъ. Ще дойде врѣмето когато ще са испълни Христовото пророчество: *„И будетъ едино стадо и единъ пастырь.“*



ЗА МОРАЛНОТО ВЪСПИТАНИЕ ВЪОБЩЕ, А ОСОБЕННО ВЪ НАСЪ.

Моралното възпитание въ днешний векъ, може да ся назове *основаніе* на всяко явно или частно дружество. Речъта *въспитаніе* въ пълній и правій смисълъ, представлява цѣль човѣкъ, съ сичкитѣ негови способности и нѣравственности. Моралното възпитаніе трѣба да има винаги предъ видъ, два предмѣта, първо науката, второ: да ся употреби същата наука на добро и полезно. А възпитаніето въобще отнася ся по-вѣче на усъвършенствованіето на нашитѣ вътрешни свойства, като: сърдцето и съвѣстьта. Моралното възпитаніе е едното средство, съ което ся умекчява нашето сърдце, то ни поправля съвѣстьта за да правимъ само добро, а злото да презирами. Само възпитаніето е въ състояніе, да накара *озвѣстьта*, да си пази мѣрkitѣ, и да сѣди върху всякій предмѣтъ, и за всяко свое дѣло. Въ кратко да кажемъ възпитаніето прави човѣка човѣкъ, представлява неговія характеръ, моральтъ му и наклонноститѣ му. Отъ това, сѣкій може да види, какъ възпитаніето съчинява нашето просвѣщенно и умно съществуваніе, то е нашія животъ, на когото служи науката.

Въспитаніето частно на единъ човѣкъ, трѣба да бѣде същото, което има и едно дружество.— Но какво е възпитаніето на нашія народъ?..... въ кратко да кажемъ никакво! защото ако може да ся похвали нѣкой народъ, че има добръ изучени и въстанни членове, които да ръководятъ дружественія животъ: то ние съ това още неможемъ да ся похвалимъ ни най-малко, защото ние сме въ този случай още млади. Между нашія народъ на-истинна чи са намѣрватъ въобще доволно изучени люди, но тѣ като чи са учили само за себѣ си. И защо нашитѣ прости люди презиратъ до тол-кози ученитѣ? Виждами дето единъ простъ чо-

вѣкъ, предпочита да има съ всякого сношеніе, само отъ назовени-ученитѣ бѣга; то е голѣмо зло за дето въ нашия народъ обикновенно са считатъ за учении онія които сж богати, и на този начинъ, въ тѣхъ сжществува само една гола гордостъ, и искатъ да имъ бѣде простія човѣкъ робъ и слѣпо орждіе, това е най-противно на нашата Христіанска вѣра, а предъ лицето на просто-моралнія човѣкъ чудно. Защото, когато по-ученія презира простія, какъ може да го поучава въ възпитаніето, за да може и той да възпитава чедата си?!... Това повѣденіе на нашитѣ богато-учении, неможе да възбуди никоги любовта и повѣреніето на простія народъ, но напротивъ привлича неповѣреніе и огорченіе, което неможе да има никоги добри слѣдствия. На сичко това пакъ причината е: защото до дето сж биле още дѣца, сърдцето имъ нее облагорождено и възпитано домашно, и за дето родителитѣ съ децата си непостѣиватъ споредъ както изисква правія моралъ, но напротивъ радватъ ся, когато чуѣтъ че детето имъ псува, и го каратъ даже да прави това.

Трѣба родителитѣ да си избиратъ онія лица за учители и наставници на рожбитѣ имъ, които познаватъ отъ близо и вътрешно, а не онія, които и съ дѣлата си и съ повѣденіето си съблажняватъ невиннитѣ дечица, и ги паучаватъ още отъ малки на развращеніе.

Моралното възпитаніе утъичава нашитѣ чувства, и ни кара да размишляваме побожно. Нашитѣ стари сж си възпитавали децата споредъ Божественната наука, това чи е тѣй, виждами и днесъ много стари които живѣѣтъ съвсемъ морално и побожно. Но въ сегашно врѣме между нашия народъ ся вижда едно хладнокрѣвіе да си възпитаватъ дѣцата, а особено между по-ученитѣ, които би трѣбало да даватъ примѣръ за възпитаніето, тѣ напротивъ невъзприематъ да си проваждатъ нето дѣцата въ Българско-народно-училище,

но търсятъ за дѣцата си, пансіони дето да ся научятъ да свирятъ и на клавиръ; това е голѣмо зло за насъ братія, и то неможе да ни служи за честь и напредѣкъ. Съ таково възпитаніе ние не можемъ никоги да напреднемъ. Врѣме е вече, да въведемъ по-добъръ редъ въ домоветѣ си, и по-добръ да си възпитаваме дѣцата. Да, братія! сички-тѣ злини, които притискатъ нашія народъ, изви-ратъ отъ единъ и сжщій изворъ т. е. отъ домашнія фамилиаренъ животъ. Ако сжществувахе добъръ редъ въ домашнія ни животъ, то безъ друго щеше да сжществува и въ обществото. Ако бѣхми възпитани още отъ малки на любовта и съгласіето, днесъ нещѣхъ да сжществува-тъ помежду ни, толкози гоненія, несъгласія и зависть, сички щѣхми да работимъ братски за общо добро, щѣхме да бѣдемъ по-искрени единъ къмъ другото.

Тия зли обичаи които сж нажалость вкоренени между насъ, трѣба веднажъ за винаги да изчезнатъ, ако искаме да напреднемъ и ние както другитѣ народи, а особено, ние като Христіани трѣба да имаме за ръководство въ всяко предприятие Христіанскія си законъ, безъ когото нѣма можемъ да си постигнемъ цѣльта, колкото и да сме учени.

Кой ще може да принесе полза въ този случай? Кой има влияніе между народа по-вѣче? Кой другій? Ако не пакъ священникътъ.

Да отидемъ въ едно село, и да погледнемъ селскія фамилиаренъ животъ, и разговоритѣ имъ то нищо друго нѣма чуемъ, освѣнъ едни безсрамни неувни предъ лицето на децата си, а много пжти и предъ самія священникъ. А защо? защото священниците, не си пазятъ достолѣніето, не сж въ състояніе да поучаватъ стадото си въ моралнія животъ. Честь и уваженіе на онія священници които си изпълняватъ длжноститѣ и отговарятъ на званіето си, но онія които сж пріели священническія чинъ само и само да живѣятъ отъ него,

тъ, казвами по-добръ би било и да не сжществу-
ватъ, защото каква полза може да принесе такъвъ
свещеникъ, които съ дѣлата си и повѣденіето,
служи за смѣхъ на стадото си, който живѣе само
да скуби безъ да принесе нѣкоя полза?!

Напраздно ще са трудимъ да си уреждами у-
чилищата, да издаваме различни книги, науки,
списанія и др. ако нѣмами достойни свещенници
и учители, които да ни приготвятъ децата за бж-
дущій животъ.



НАШЕТО ДУХОВЕНСТВО ВЪОБЩЕ.

Отъ както захванъ да са почита и уважава
въ нашія народъ науката, като за първо условіе
на общія напредкъ, отъ тогазъ захванъ да са го-
вори и пише, и върху нашето духовенство. И на-
истинна важенъ е предѣлтътъ, и трѣба върху не-
го да са пише много и премного, защото ако пре-
глѣдами внимателно, на вредъ изъ отечеството ни,
както въ монастирѣтъ, тѣй и въ градоветъ, ще
видимъ, че нашето духовенство е твърдѣ въ жа-
лостно положеніе, ще видимъ че то вмѣсто да си
испълнява длъжноститѣ, като поучава народа ра-
зумно въ Христіанската наука, неправи нищо дру-
го, освѣнь гледа да скуби колкото може простія
народъ, за да си приуготовлява животъ отъ на-
слажденія. — Съ голѣма жалость виждами днесъ
още, дето единъ свещеникъ щомъ са ржкополо-
жи, трѣгва по селата да ржсе и да събира мило-
стиня, като единъ просякъ; тѣй сжщо и отъ мо-
настирѣтъ ще срѣщнешъ на много мѣста калуге-
ри, които са скитатъ, и нищо неговорятъ освѣнь:
Подарете Христіени за Господа. А чи сж длъ-
жни да поучаватъ и наставляватъ народа, това
нето на умъ го иматъ. — Но може би да кажатъ:
какъ да поучавами и кого, когато народа не ни
слуша? Да, народа не ви слуша и нѣма да ви
слуша, когато не може да види у самитѣ васъ о-

нова за което ще го поучите. Или искате да научите и народа да тръгне по просія?! Това искусство не ще нашія народъ не!

Нъ ще ли още да обитава въ черный мракъ на невѣжеството пашето духовенство?... Не е ли дошло още врѣме и за него и то да ся събуди и да поразмисли поне за своето образуваніе и умственно развитіе?... Слава Богу, народътъ ни, подъ сѣнката на Н. И. В. милостивѣйшій ни Царь, отъ день на день начна повече да ся образува и развива въ ученіе: ами духовенството ни какъвъ ли успѣхъ е направило въ това отношеніе?!.....

Жално, наистина, и много жално за насъ Българитѣ, като размислимъ по-серіозно, какво духовенство трѣба да имамъ, а въ какво положеніе са намира то днесъ!.

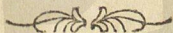
Това като е тъй, и когато виждами че духовенството ни, не е въ състояніе само да ся поправи и образува, то не трѣбвали поне ній да ся погрижимъ за него и да му спомогнемъ съ различни срѣдства колкото е възможно за това негово поправление и образуваніе? И можели нѣкой да откаже че това не е една отъ нашитѣ най-святи длѣжности?— Никакъ. Нъ какъ трѣбва да постѣпимъ въ това за насъ свято дѣло? За това ако и да ся е говорило доста по вѣстницитѣ, нъ никакъ не сж е зело въ серіозно вниманіе за да ся положи въ дѣйствиѣ нѣщо; както напримѣръ: да ся отворятъ нѣколко духовни училища изъ отечеството ни, да ся преглѣда добръ дѣто има по млади свѣщенници че да ся съвѣтуватъ за да постѣпятъ въ ученіе, а по старитѣ да глѣдатъ и тѣ да ся поправятъ и да бѣдѣтъ съвременно отъ полза на народа, и най послѣ да ся пази строго

щото за напредъ да не сж ржкополагжтъ какви да е хора за свѣщенници, нъ да бжджтъ добръ учени и приготвени, щото да можжтъ да изпълняватъ точно свѣтитъ си длъжности.

Съ настоящето си кратко описваніе върху състояніето на нашето духовенство въобще, нѣмамъ никаква личностъ предъ видъ, или нѣкоя невестъ противъ монашескія чинъ, но само прѣдмѣтътъ и истината, а главната ми цѣль е само да напомнимъ на по ученитъ наши народни водители, дето да ся завзематъ съ по-сериозно вниманіе върху това за народътъ ни свято дѣло, и дано сж предпазятъ гоненіята, противъ монашескія чинъ, които ся появявжтъ ежедневно.

Д. Великовъ.

Котель 3, Октомврія 1871.



ЗА КАЛУГЕРСТВОТО.

Калугерството е Ангелскій чинъ и небѣсній животъ на земята, само не е за сѣкого. А отъ гдѣ е неговото зачало? Отъ Апостолитъ и отъ гоненіята на Християнитъ: Защото до 300 години подиръ Христа разни, и страшни гоненія, въ които мнозина добродушни мжже оставиха Міръ, и са отдалечиха въ пустинитъ по примѣра на Іоанна Кръстителя, и на старитъ пророци Мойсея, и Илія, дѣто стигнаха съ постъ, и молитвж до най високъ степенъ на свѣтій животъ, и туриха началото, и основаціето на калугерскія животъ, и мѣнастиритъ.

Какво е калугеръ, и неговата длъжность.

Всѣкой калугеринъ е войнъ на Іисуса Христа, атова както земнитъ войни са биятъ за цара си

съ неприятели; тъй и калугеритѣ сж биятъ съ противницитѣ за Исуса Христа, и както свѣтовнитѣ войни са въоружаватъ съ сѣкъкви оружія, за да са покажатъ страшни на неприятеля: тъй и калугеритѣ сж длжны да сж въоружаватъ съ сѣкъкви духовны оружія срѣщо дѣвола. (Ефес. 6, 13.) сѣкой калугеръ трѣба да ся бори въ сичкія си животъ съ три неприятели: съ противницитѣ си съ тѣлото си, и съ свѣта. На тѣзи борбѣ зрители сж отъ една страна Богъ и Ангели тѣ му, а отъ другъ страна противницитѣ. Въ тѣзи борбѣ калугеритѣ трѣба да иматъ наука, вѣра, търпеніе, прилжна молитва, нелицемѣрно смиреніе, за да могатъ да успѣжтъ. Наистинна трудна е борбата на видимаго челоуѣка съ невидимаго и съ другитѣ злины, и ако богъ не помогне, то не е възможно да са побѣдѣтъ и надвѣятъ.

Първата борба срѣщо свѣта е, кога са отдѣли калугерътъ отъ него, и отхвърли сладострастіето и прѣлестното мѣчтаніе на красотитѣ му, тѣнното богатство, врѣменното вѣселіе, и земното доброволно сыромашество, да прослави Христа, който стана за насъ сыромахъ, за да ни обогати. Защото сичкото на свѣта е похоть тѣлесна, която лѣже нашитѣ очи, и гордость житейска. За туй дума Павелъ: не любете мѣръ, нити работитѣ му: Защото, който любы мѣръ, той е врагъ Божій.

(слова).

Георги П. Дацковъ.

Силистра 5 Октомврія 1871.



МИЛОСТИВО ИЗВѢСТІЕ.

Г-да Протестантитѣ въ града ни, отъ едно кратко врѣмѣ, захванахъ да раздаватъ за Богъ да прости: хубаво подвързани и съ златни слова украсени книжки отъ Новій-завѣтъ.— Но съ какво намѣреніе? Това неможахми да дознаемъ.— О, чудо! О, милосердіе! О, родолюбіе! О, лукавство!... Напраздно Г-да Протестанти са показвате до толкози милостиви! Сичкитѣ ви дѣла сж презрѣни отъ Българитѣ отдавно; напраздно са трудитѣ да уловитѣ въ мрежата си най-простія Христіанинѣ! Сѣкій вече познава лукавитѣ ви намѣренія и никой не са лъже! — По-добрѣ ще сторитѣ да са очистите и да си оперете рѣцетѣ отъ Българитѣ; за да не ви падне тежко и онова което сте заслужили съ голѣмъ трудъ. Стига сте вече проповѣдвали! защото ни заболѣхъ ушитѣ да ви слушами! Съ сила вѣра небива не! Българитѣ нѣматъ врѣме да ставатъ пропаганти, защото сж увѣрени чи вѣрата имъ е утвърдена на камѣкъ непоколебимій, а не на пѣсѣкъ, като вашето проповѣданіе.

Пріемнете молимъ ви, тія наши Христіански съвѣсти, и другій пѣтъ, когато ще раздавате книги, внимавайте, на по-ученитѣ да давате по петъ шесть книги за да не пишатъ противъ васъ нищо!??

Издательтъ.



Годишна цѣна за »СЛАВА« духовно списаніе е: гроша 20.— Безъ предплатж спомоществователи не сж приети.— Писма или статіи за обнародваніе ще ся отправятъ направо до издателя. Настоятелитѣ отговарятъ за стойносттаж.— Неплатени писма не сж приети.

Съдържаніе: Църква и училище.— За съединеніето на Христіанската църква.— За моралното възпитаніе въобще, а особено въ насъ.— Нашето духовенство въ обще.— За калугерството.— Милостиво извѣстіе:

ИМЕНАТА

на родолюбивитѣ Господа, които благоволиха да подарятъ на селскитѣ училища отъ Орѣховскитѣ област по едно годишно теченіе отъ духовното повременно списаніе „СЛАВА.“

Негово благородіе Генча-аа заде Ахмедъ бей подарява за училището въ Орѣхово. Негово Прѣн. Протосин. Г-нъ Алишій, прѣдсѣдатель на черков. Орѣховскж общинж подарява за селата: *Горникъ*, *Крушовене* и *Стругенъ*. Учителтъ Г-нъ Т. Младеновъ подарява за селата: *Островъ* и *Липица*. Учит. Г-нъ Александеръ Іанковъ подарява за селото *Добролѣво*. Господа Н. Н. подаряватъ за селата: *Княжа* и *Койнаре*. Господа Братія Лучови подаряватъ за селата: *Селановци* и *Козлобуй*. Г-нъ Илія Ангеловъ Свищовецъ подарява за селото *Крушовица*. Г-нъ Георгій Недѣлковъ подарява за селото *Бѣла-Слатина*. Г-нъ Димитъръ Гавриловъ пашапортж-меймуру подарява за село *Бреница*. Г-нъ Цеко Вѣлчовъ подарява за село *Елница*. Негово Благоговѣйство Икономъ отецъ попъ Христо Іоанновъ подарява за село *Букоеци*. Негово Благоговѣйство Икономъ отецъ попъ Димитъръ Пановъ подарява за село *Горня-Гносница*. Негово Благоговѣйство Протопопъ отецъ Іоаннъ П. Танчовъ подарява за село *Долня-Гносница*. Негово Благоговѣйство отецъ протопопъ Іоаннъ Опровъ подар. за село *Алтимиръ*.

(Слѣдватъ).
